

Sygn. akt IV Ua 9 /17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój spr

Sędziowie : Sędzia SO Robert Macholak

Sędzia SO Katarzyna Kijowska

Protokolant : st.sek.sąd. Beata Błauciak

po rozpoznaniu w dniu **25 kwietnia 2017r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z odwołania **A. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24.01.2017r. (Sygn. akt IV U 291/16)

oddala apelację.

SSO Robert Macholak SSO Bogusław Łój SSO Katarzyna Kijowska

Sygn. akt IV Ua 9/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.04.2016 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział Z. zobowiązał wnioskodawczynię A. M. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okresy:

- 3.12.2012 r. do 16.12.2012 r.,
- 24.10.2013 r. do 14.11.2013 r.,
- 3.12.2013 r. do 6.01.2014 r.,
- 17.03.2014 r. do 31.03.2014 r. w łącznej kwocie 4.113,46 zł

oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 1.07.2013 r. do dnia 30.09.2013 r. w kwocie 4.198,88 zł wraz z odsetkami w kwocie 2.145,95 zł.

Wnioskodawczyni A. M. w odwołaniu od decyzji wniosła o jej uchylenie w całości lub zmianę poprzez ustalenie, iż brak jest podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu choroby oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Wskazała przepisy, które jej zdaniem zostały naruszone.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o jego odrzucenie z uwagi na przekroczenie terminu do jego wniesienia. Ponadto w uzasadnieniu powołał się na podstawę prawną i faktyczną podane w zaskarżonej decyzji oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Z. (...) Wydział (...) zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 25.04.2016 r. w ten sposób, że zwolnił wnioskodawczynię A. M. z obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od dnia 24.10.2013 r. do 14.11.2013 r., od dnia 3.12.2013 r. do dnia 6.01.2014 r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 1.07.2013 r. do dnia 30.09.2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami (pkt Ia), ustalił, że w zakresie pozostałych pobranych nienależnie świadczeń wnioskodawczyni nie ma obowiązku zwrotu odsetek za okresy poprzedzające wydanie zaskarżonej decyzji (pkt Ib), a w pozostałym zakresie tj. dotyczącym obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od dnia 3.12.2012 r. do dnia 16.12.2012 r. i od dnia 17.03.2014 r. do dnia 31.03.2014 r. oddalił odwołanie (pkt II).

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczyni A. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w Ś.. Jej przedmiotem jest sprzedaż detaliczna i hurtowa oraz usługi transportowe.

Wnioskodawczyni upoważniła swojego męża W. M. do wystawiania i podpisywania faktur w imieniu i na rzecz jej firmy. Upoważnienie wydane zostało na czas nie określony.

Ubezpieczona w okresie od dnia 3.12.2012 r. do 16.12.2012 r., od 24.10.2013 r. do 14.11.2013 r., od 3.12.2013 r. do 6.01.2014 r. i od 17.03.2014 r. do 31.03.2014 r. była niezdolna do pracy z powodu choroby i z tego tytułu pobierała zasiłek chorobowy. Ponadto w okresie od dnia 1.07.2013 r. do dnia 30.09.2013 r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 25.03.2014 r. wnioskodawczyni A. M. osobiście zawarła umowę najmu lokalu użytkowego przy ul. (...) z wynajmującym Z. M.. Zgodnie z jej treścią czynsz miał zostać naliczany od dnia 1.04.2014 r.

Wnioskodawczyni nie planowała w tym czasie otwarcia działalności w tym miejscu; skorzystała z oferty, gdyż była korzystna cenowo.

W dniu 26.08.2013 r. wnioskodawczyni A. M. zawarła z (...) S.A. S.K.A. we W. umowę l. samochodu ciężarowego do 3,5 tony pojazdu F. (...).

W dniach 31.12.2013 r., 22.12.2013 r., 8.12.2013 r., 10.11.2013 r., 30.09.2013 r., 8.09.2013 r., 31.08.2013 r., 25.08.2013 r., 11.08.2013 r., 4.08.2013 r., 31.07.2013 r., wnioskodawczyni podpisała faktury o nr (...) za zakup oleju napędowego do pojazdu.

Pojazd ten był używany zarówno dla potrzeb działalności gospodarczej, jak i prywatnie.

Ponadto w dniu 7.12.2012 r. wystawiła i podpisała fakturę VAT (...) dotyczącą dekoracji i tkaniny na kwotę 1.628,00 zł.

W okresie od dnia 2.11.2010 r. do 30.09.2013 r. wnioskodawczyni zatrudniała jednego pracownika - K. W., która w okresie od dnia 29.03.2012 r. do dnia 27.09.2013 r. była nieobecna w pracy z powodu choroby.

Od dnia 1.05.2014 r. do 31.10.2014 r. staż u ubezpieczonej odbywała P. M., która została następnie zatrudniona od dnia 3.11.2014 r. do dnia 30.06.2015 r.

W okresie od dnia 1.02.2015 r. do 31.12.2015 r. A. M. zatrudniała na podstawie umowy o pracę E. S..

Poza zawarciem umowy najmu oraz wykonaniem usługi potwierdzonej fakturą nr (...) wnioskodawczyni w okresach niezdolności do pracy nie wykonywała pracy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Działalność gospodarcza w tych okresach nie była zawieszona.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie okazało się zasadne w znacznej części.

Na wstępie Sąd Rejonowy wskazał, że nie znalazł podstaw do odrzucenia odwołania wniesionego przez A. M. z uwagi na przekroczenie terminu. W odpowiedzi na odwołanie omyłkowo wskazano datę doręczenia decyzji odwołującej przyjmując, że uczyniono to w dniu 9.06.2016 r. Gdyby tak było istotnie, termin zostałby zachowany, skoro odwołanie wniesione zostało w dniu 14.06.2016 r.

Z ustalonego stanu faktycznego wynikało zaś, że odpis decyzji doręczono ubezpieczonej w dniu 13.05.2016 r. (co wynikało z (...)), lecz uchybienie terminu nie było znaczne, gdyż odwołanie wniesiono w dniu 14.06.2016 r., dlatego też Sąd rozpoznał je merytorycznie.

W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, iż Zobowiązując wnioskodawczynię A. M. do zwrotu zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego organ rentowy oparł się na dowodach zgromadzonych w czasie kontroli i które ograniczały się do dokumentów w postaci: faktur VAT za zakup oleju napędowego, faktury za wykonanie dekoracji i tkaninę oraz umowy najmu lokalu użytkowego. W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawczyni wskazała które z faktur podpisała osobiście.

W ocenie Sądu orzekającego przeprowadzone postępowanie dowiodło, że zarówno dowody zgromadzone przez organ rentowy w czasie kontroli, jak i w toku postępowania sądowego nie pozwalają na ustalenie, by istotnie A. M. w okresie orzeczonej niezdolności do pracy świadczyła pracę zarobkową (za wyjątkiem okresu od dnia 3.12.2012 r. do 16.12.2012 r. i od 17.03.2014 r. do 31.03.2014 r).

Oceniając prawidłowość wydanej przez organ rentowy decyzji i oceniając zebrane przez organ rentowy dowody w pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zważył, że organ rentowy powołał się przede wszystkim na faktury VAT odnosząc je do poszczególnych okresów zasiłkowych i wywodząc, że fakt ich sporządzenia świadczy o wykonywaniu pracy zarobkowej.

Tymczasem z postępowania dowodowego wynikało jednoznacznie, że (poza jedną) były to faktury wystawione przez inny podmiot tj. Stację Paliw M. M., zaś wnioskodawczyni podpisała je jako odbiorca uprawniony do odbioru dokumentu. Dowód ten świadczył więc wyłącznie o tym, że wnioskodawczyni w datach wskazanych na fakturach tankowała paliwo do pojazdu firmowego objętego umową leasingową. Organ rentowy nie wykazał żadnym dowodem, by czynność ta miała związek z prowadzoną przez A. M. działalnością gospodarczą, która zasadniczo dotyczy sprzedaży oraz wykonywania dekoracji. Wprawdzie odwołująca przyznała (czego ZUS w toku kontroli nawet nie objął przedmiotem swoich ustaleń), że przedmiotem jej działalności są również usługi transportowe, lecz zasadniczo nie wykonywała ich osobiście. Zaprzeczyła, by takie czynności wykonywała w okresie spornym, a organ rentowy nie wskazał na żaden dowód (choćby fakturę za wykonaną usługę transportową), który świadczyłby o tym, że takie czynności były podejmowane przez ubezpieczoną.

Tym samym zupełnie bezpodstawne było powiązanie przedstawionych przez ZUS faktur za zakup oleju napędowego z wykonywaniem działalności zarobkowej. Były to incydentalne czynności formalnoprawne związane z prowadzoną jednoosobowo działalnością gospodarczą, których utożsamiać nie można było z jej prowadzeniem (a więc jednocześnie z działalnością zarobkową).

Skoro wnioskodawczyni nie sporządzała faktur, a jedynie kupowała olej napędowy, to fakt ich istnienia wcale nie przesądzał o prowadzeniu działalności zarobkowej, tym bardziej, że okolicznością bezsporną było to, że działalność była w tym okresie prowadzona. Wnioskodawczyni zeznała również (a organ rentowy nie przedstawił żadnego dowodu

temu zaprzeczającemu), że pojazd był używany również w celach prywatnych, więc tankowanie paliwa trudno było powiązać jednoznacznie z prowadzoną działalnością.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy podkreślił, że pozbawienie prawa do zasiłku może i powinno nastąpić tylko wtedy, gdy w trakcie zwolnienia lekarskiego są wykonywane przez przedsiębiorcę w jego zakładzie konkretne czynności związane wprost z działalnością gospodarczą, w tym nadzór nad zatrudnionymi pracownikami, obsługa klientów, przyjmowanie i wydawanie materiałów itp.

Tym samym, zdaniem Sądu I instancji, uwzględnieniu podlegało odwołanie w części dotyczącej okresów zasiłku chorobowego od 24.10.2013 r. do 14.11.2013 r., 3.12.2013 r. do 6.01.2014 r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 1.07.2013 r. do 30.09.2013 r., albowiem jedynym dowodem potwierdzającym rzekome wykonywanie działalności gospodarczej w tym okresie były owe faktury VAT.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło jednocześnie ustalić, że działalność gospodarza była wykonywana osobiście przez A. M. w okresach od dnia 3.12.2012 r. do 16.12.2012 r. i od 17.03.2014 r. do 31.03.2014 r., gdyż w tych okresach wnioskodawczyni zawarła umowę najmu lokalu użytkowego (w dniu 24.03.2014 r.) oraz wykonała usługę i wystawiła fakturę za dekorację i tkaninę w dniu 7.12.2012 r.

W ocenie Sądu orzekającego pomimo tego, że sporne czynności miały charakter jednorazowy, trudno potraktować je jako incydentalne, wymuszone okolicznościami. Wnioskodawczyni nie wskazała na żadne okoliczności, które usprawiedliwiałyby jej aktywność w tym zakresie; przeciwnie przyznała, że umowa najmu lokalu nie wynika z pilnej potrzeby, lecz okazji cenowej. Z powodzeniem mogła więc zawrzeć ją w innym terminie lub ustanowić pełnomocnika do jej zawarcia. Wnioskodawczyni nie wykazała również, by usługa potwierdzona fakturą VAT z dnia 7.12.2012 r. została wykonana przez inną osobę np. pracownika (w tym czasie zatrudniona była wyłącznie 1 osoba- K. W., która w okresie tym była nieobecna w pracy- w świadectwie pracy wykazano okresy nieskładkowe od 29.03.2012 r. do 27.09.2013 r.). Przyjąć więc należało, że A. M. wykonała ją osobiście oraz że sporządziła i podpisała osobiście fakturę.

W ocenie Sądu Rejonowego nieprawidłowo również określono datę powstania obowiązku zapłaty odsetek naliczając je na dzień wydania decyzji na kwotę 2.145,95 zł, albowiem zgodnie z już utrwalonym stanowiskiem judykatury odsetki od nienależnie pobranych świadczeń bieżą od następnego dnia od doręczenia decyzji o obowiązku ich zwrotu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy zaskarżając go w części w pkt I, w zakresie świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 01.07.2013 r. do 30.09.2013 r. i zarzucając mu:

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny oraz z przekroczeniem granicy swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że zeznania ubezpieczonej i zgromadzone dokumenty wskazują nie niewykonywanie działalności gospodarczej przez wnioskodawczynię w okresie przyznanego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 01.07.2013 r. do 30.09.2013 r., w sytuacji gdy w okresie tym ubezpieczona zawarła umowę leasingu samochodu,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 22 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyjęcie, iż wnioskodawczyni A. M. nie jest zobowiązana do zwrotu świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 01.07.2013 r. do 30.09.2013 r.

W świetle powyższych zarzutów organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku jako wadliwego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji strona pozwana podniosła, iż w jej ocenie Sąd I instancji nie wyjaśnił w sposób dostateczny okoliczności spornych oraz przekroczył granicę swobodnej oceny dowodów przyjmując, iż w okresie od 01.07.2013 r.

do 30.09.2013 r. ubezpieczona nie wykonywała pracy zarobkowej, w sytuacji gdy w dniu 26.08.2013 r. A. M. zawarła z (...) S.A. S.K.A. we W. umowę leasingu samochodu F. (...).

Zgodnie z oświadczeniem odwołującej i danymi wynikającymi z (...) usługi transportowe stanowią przedmiot prowadzonej działalności gospodarczej. Zawarcie umowy leasingu samochodu dostawczego nie stanowi czynności „zachowawczej”, wymuszonej okolicznościami. Pozwany organ wskazał, że uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji przyjął w poczet ustaleń stanu faktycznego zawarcie tej umowy, jednak w żaden sposób nie odniósł się do niej dokonując oceny materiału dowodowego w sposób newszechstorny i wybiórczy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

W szczególności chybione okazały się podniesione w niej zarzuty.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, należy zważyć, że Sąd Rejonowy wszechstronnie przeprowadził prawidłowe i wystarczające dla rozstrzygnięcia postępowanie dowodowe oraz ustalił szczegółowy stan faktyczny. Zauważyć ponadto należy, że Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i obszerny uzasadnił swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku.

Sąd II instancji w pełni podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji, przyjmując je za integralną część swojego uzasadnienia.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności.

Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez Sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Strona procesowa chcąc podważyć sędziowską ocenę dowodów nie może ograniczyć się do przedstawienia własnych argumentów nawet, jeśli ocena ta jest przekonująca.

Strona ta nie może się również ograniczyć do stwierdzenia, że Sąd I instancji dokonał wadliwych ustaleń faktycznych (w jej ocenie) jak również wskazaniu faktów, które - w ocenie tej strony procesowej, odpowiadają rzeczywistości.

Tak skonstruowana argumentacja stanowić będzie zawsze zwykłą polemikę ze stanowiskiem Sądu orzekającego w danej sprawie.

Aby postawić skuteczny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać na konkretny błąd Sądu orzekającego w logicznym rozumowaniu, wnioskowaniu według zasad doświadczenia życiowego lub wskazać na dowody bezzasadnie

pomięte przez Sąd, których prawidłowa ocena prowadziłyby do wniosków całkowicie odmiennych niż wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu i jego uzasadnieniu.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu II instancji sąd orzekający wywiódł na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowe i logiczne wnioski. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wystarczający wywód dotyczący motywów, którymi kierował się Sąd orzekający.

Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Ocena prawna zawarta w rozstrzygnięciu Sądu I instancji obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

W zasadzie stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był finalnie kwestionowany, zaś spór ogniskował się co do konsekwencji „aktywności” wnioskodawczynie w poszczególnych okresach pobierania przez nią zasiłku chorobowego oraz korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Stosownie do treści art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159 t.j). ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Z przepisu tego wynikają dwie niezależne przesłanki utraty prawa do zasiłku: 1) wykonywanie pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy; 2) wykorzystanie zwolnienia w sposób niezgodny z jego celem. Do utraty prawa do zasiłku wystarczy zaistnienie jednej z nich.

W kwestii wykładni pojęcia „wykonywanie pracy zarobkowej”, mającej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy wskazane w decyzji organu rentowego i potwierdzone w ustaleniach faktycznych przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku czynności skarżącego stanowiły taką pracę, należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje wąską wykładnię tej przesłanki utraty prawa do zasiłku chorobowego, uznając zasadniczo, że wszelka aktywność zarobkowa w okresie pobierania zasiłku powoduje taki skutek. Sąd Najwyższy uznaje jednak, że od tej zasady mogą istnieć odstępstwa uzasadnione zwłaszcza sporadycznym i formalnym charakterem czynności ubezpieczonego lub ich niezbędnością dla kontynuacji działalności gospodarczej. Możliwość uznania, że nie dochodzi do utraty prawa do zasiłku chorobowego, w przypadku aktywności zmierzającej do osiągnięcia zarobku w czasie pobierania tego zasiłku, występuje jednak tylko wówczas, gdy ma ona charakter incydentalny i wymuszony okolicznościami (zob. wyrok z dnia 15 czerwca 2007 r., II UK 223/06, OSNP 2008 nr 15-16, poz. 231).

Zarzut apelacji, jakoby doszło do nie wyjaśnienia przez Sąd I instancji w sposób dostateczny okoliczności spornych oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przyjmując, iż w okresie od 01.07.2013 r. do 30.09.2013 r. ubezpieczona nie wykonywała pracy zarobkowej, w sytuacji gdy w dniu 26.08.2013 r. A. M. zawarła z (...) S.A. S.K.A. we W. umowę leasingu samochodu F. (...) jest bezzasadny.

Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, iż podpisanie wskazanej umowy leasingu z dnia 26.08.2013 r. nie zostało dokonane w związku z prowadzoną przez A. M. działalnością gospodarczą, która zasadniczo dotyczy sprzedaży oraz wykonywania dekoracji. Mimo tego, że przedmiotem działalności ubezpieczonej również były usługi transportowe, to nie wykonywała ich osobiście. Świadczeniem usług transportowych w rzeczywistości zajmował się mąż wnioskodawczynie, jednak były to okresowe usługi na rzecz firmy (...). Ponadto odwołującą wyjaśniła, że samochód, którego dotyczyła umowa leasingu – F. (...) – był wykorzystywany do różnych celów, zarówno prywatnych, jak i związanych z prowadzoną działalnością. Podkreślenia wymaga, że wbrew temu, co wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy, w dniu 26.08.2013r. wnioskodawczynie zawarła nie umowę leasingu, a leasingu zwrotnego, a więc doszło do rozwiązania umowy leasingu ,gdyż jak stwierdziła wnioskodawczynie brakowało jej środków na utrzymanie.

Tym samym trudno w tej czynności dopatrywać się prowadzenia działalności gospodarczej.

Konkludując, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, należy jednoznacznie stwierdzić, że A. M. w okresie korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego w sposób incydentalny wykonała czynność związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ilość i rodzaj podejmowanych przez ubezpieczoną czynności przemawia za stwierdzeniem, iż zachowania wnioskodawczynie miały charakteru incydentalny i wymuszony okolicznościami.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w wyroku.

SSO Robert Macholak SSO Bogusław Łój SSO Katarzyna Kijowska